

vsaki „vihazki“ (= romanju) na deželo, ktere so navadno Čehi sprožili in druge Slovane, zavoljo petja posebno Slovence povabili. P. Jeriho je bil med pevci to, kar Lim med anatomi, v vsaki zadevi je prvoval in kolikokrat smo mu čast vodja ponujali, pa brauil se je tacega bremena kot Gregor Veliki papeževega prestola, ki se je dal, kakor je znano, odnesti po volitvi v košu ponoči iz Rima. — Se vé, da našega slavnega rojaka v košu odnesti, bi ne bila zarad njegove strašne visokosti najprijetneja naloga; pa ubrauil se je vselej take butare rekoč, da rad pomaga, dokler se mu grlo ne posuši, samo da ne bo nikjer starašina.

Kadar je bil izhod na deželo napovedan, koga si dobil na mestu zbirališča prvega? Bil je velikauski p. Jeriho, ki je za tako velik praznik, kakor se je izrazoval, že zjutraj ob pol treh ustal, svoj fes okrtal in potem druge čakati šel, ko se je še le dan delati začel. Čakal je, dolgo čakal revež, preden je čez dve ali tudi tri ure druge pričakal; premišljeval je sam ta čas, kako bi se najbolj dala slovanska počasnost v „Fliegende Blätter“ naslikati. Ko se je enkrat do sedmih vsa množica bratov Hrvatov, panov Čehov itd. zbrala, potegne p. Jeriho iz žepa svoje glasbene vilice, brez katerih ni bil nikoli, udari z njimi ob mizo, in dá glas za budnico, ki mu je bila najslajša in najljubša:

Hajdmo bratje, hajd junaci,
Hrabri konjki in pešaci!
Brus'no sablje, brus'no kose! itd.

Krepko se je razlegala po ulicah, da so zaspane Dunajčanke zaporedoma okna odpirale in zmršene glave so radovedno povsod na ulice silile gledat: kateri sovražnik se le vendar tako nenadoma bliža? — Veselo prepevaje je truma marsirala čez griče in livade; ure so tekle, kakor sekunde; naenkrat je bil dan okoli in mislim, da bodo ti izhodi vsakemu deležniku za vekomaj v dragem spominu ostali. Vse je bilo zmiraj v najlepšem redu; al le ena stvar je marsiktero brumno kranjsko dušo in marsikterega strahopezdljivega pana Čeha pri srcu garala, to je bil: Jerihov fes, tako krvavo rudeč, kakor v tamni noči nebo, kadar ga plameni požara obarvajo. Ne zameri, bravec, ker to je bilo najbolj sredi nesrečnega Bachovanja, ko je tako nedolžno pokrivalo prekucijske, puntarske, republikanske in sam Bog vé še kakošne naklepe pomenovalo! Ko bi že fes, je marsikdo na tihem zdihoval, na glavi kakega pritlikovskega štekeljna tical, ali kaj, ko je na vrhu take smreke, da ga mora človek, ako bi mizal, že tri ure dalje zagledati!

Ker pa noša fesa ni bila ravno po kazenskem zakonu prepovedana, se ni nihče upal Jeriha na to opomniti; spet je bilo pa vsakterega sram, da bi bil zavoljo tega izostal. Le od strane je p. Jeriho pri priložnosti kaj tacega čul, al to ga je tako razkačilo, da je s pestjo tako ob mizo udaril, da bi jo bil kmali razklal, rekoč: Kaj?! Koga?! So to národní ljudje? So to Slovani? Kaj ne, pod streho domá bi zdihoval in se take drobtine kakor mojega fesa bal!

Nisem ga še nikdar tako razkačenega vidil, pihal je kot planinsk gad z odkošenim repom, šel je naravnost v štacuno in si kupil še dva fesa, še vse bolj krvavo rudeča: za viharne čase, je dostavil. Imel ju je pri vsaki „vihazki“ saboj, ter bi mu utegnil tega na glavi veter vzeti, ali mu v vodo odleteti ali ga kter drug nesrečen pripetlej doseči, katerih je bilo na zbiranje takrat obilo. Tudi je on vsak slehern pot pritiskal, da bi se spodobno trojebojna zastava omislila, ker brez te nimájo taki izhodi nobene glave in nobenega značaja. Pa bili so nevarni časi in nihče si ni kaj tacega upal. Al tej nepriliki je p. Jeriho vselej po svoje v okom prišel, ter bila je njegova parola: „te sramote pa ne, da bi kakor ovce brez bandera okoli tavalil!“ Vrezal si je v grmu dolgo palico in natvezel je na-njo sam bandero. Nosil je sam višnjevo ruto v žepu, kakor jih imájo minibi in stari birokrati, sposodil si je belo

od pajdaša in kupil je vselej od kterelega krčmarja si bodi na potu rudeč prt modro všit, kakor so po Dunaji navadni; šivanko in konec je imel vedno pri sebi. Šop lipovega perja vrh palice, in v desetih minutah je bila zastava gotova. Vse je vriskalo in se veselilo, dokler je naš iskreni Jeriho zastavo po livadah in po gojzdičih na deželi pred procesijo nosil, pa kako se proti večeru cela množica zavzame, ko jim napové, da je njegov trden sklep: bandero skozi vse predmestja in skozi celo mesto nesti. Začeli so počasi eden za drugim se zgubljevati, in ko Jeriho popevaje do šrange primarsira okoli devetih, mu je samo stara garda še obstala.

V resnici je Jeriho pri šrange omnibus najel, ki je imel tudi na strehi sedeže, kakor so po velikih mestih običajni. Posedli so vsi streho in z banderom na kviško so srečno dospeli sred mesta do turna sv. Štefana brez strahu židane volje prepevaje slovanske budnice. Se vé, da se je na vsakem voglu prekrižan mož, ki ga v navadnem življenji policaja imenujemo, pomenljivo proti živi strehi obrnil, pa ko je premišljeval, ali bi udaril za njimi ali ne, so mu že zdavnej spred oči zginili. — Drugi dan je že šla ta argonavtska vožnja na vseučilišču od ust do ust in še Nemci so z glavo majaje rekli: „Jeriho ist mit sanen Kranern doch a verfluchter Kerl!“ In od dne do dne se mu je nehoté širila slava. (Kon. prih.)

Dopisi.

Na Dunaji 19. grudna. M. — Danes imam dve novice, ki utegnute slovenske rodoljube mikati in veseliti. Prva je, da je vlada po prizadetju gosp. dr. Toman-a poskrbela za poslovenjenje tistih načrtov deželnih postav, ki jih misli našim deželnim zborom predložiti. To je pravično in na dve strani dobro, nekaj namreč za to, ker tako se le bo res mogoče v zboru po slovensko razgovarjati se, to je, rabiti slovenščino za parlamentarni jezik, kakor zahteva enakopravnost in očitnost, nekaj pa tudi zato, ker se bo iz teh poslovenjenih predlogov s sodelovanjem deželnih zbornikov dalo napraviti izvrstno predstavlanje prihodnjih postav, kadar zadobé cesarjevo uzakonitev in se imajo razglasiti kakor deželne postav. — Vesela je tudi druga novica. Dne 17. t. m. na večer je namreč presvitli Cesar blagovolil vse državne zbornike pred njih odhodom slavno sprejeti na svojem dvoru. Pri ti priliki je mogočni vladar, prehajaje veliko množico svojih gostov, obstal pri marsikterem, da bi ga počastil s kako prijazno in njegovim okoliščinam in zaslugam primérno besedo, in tako je izmed kranjskih poslancov osrečil dr. L. Toman-a, ter je za našega rojaka pohvalen pogovor, radostnega obličja in prijazno smehljaje se, sklenil s temi, na poprejšni Tomanov odgovor se nanašajočimi besedami: „Res Kranjci so bili vsi-gdar zvesti“.

Iz Trsta 20. dec. — Spet smo novo in sicer slovensko faro v tržaškem predmestju dobili, to je, ss. Mohorja in Fortunata v Rojanu. Utemelila se pa je iz odlomov novomeške tržaške in pa občinske fare. Kar je pa vsem Slovencom močno v srce seglo, je bil slovenski dopis, s kterem so milostivi naš škof dr. Jernej Legat utemeljenje te fare zadevnemu ljudstvu razglasiti dali. — Volitve novega mestnega odbora še niso dokončane; nadjati se je pa vendar, da bo večina izvoljenih vladi udana. Naš domoljubni rojak gosp. Napret, c. kr. deželne sodnije svetovavec, je tudi izvoljen, kar nas neizrečeno veseli.

Iz Goriškega 10. dec. — Marsikdo bi rad očitno gorko hvalo zapel prečastitim zastopnikom našim na državnem in deželnih zborih, toda spomnivši se „Triesterce“, „Tagespošte“ in drugih sovražnic naših, si slehern misli: Čemu bi v „Novicah“ možake naše hvalil, saj vsak olikan Slovenec in menda tudi bližnji Lah in Nemeč vé, da v nam sovražnih časnikih so omenjeni prvaki rodoljubov naših, in

da njih prijatli grejo ž njimi in za njimi. — Kdor dobro vé, kako se je do zdaj Slovencom godilo, se ne bo dosti čudil; zakaj da so si nekteri toliko prizadjali vsaj nekaj nemški znati. Al taki so bili in so le redki. Taki pa, da bi nemščino ali laščino dobro znali, so grozno redki med nami; to vé Bog in mi. Dopisúni nam protivnih časnikov, katerim je vsak pošten Slovenec „ultrasloven“, pa vse drugače čenčajo. Taki bi se mogli, ne le nam Slovencom, nego tudi poštenim Lahom, Nemcom gnjusiti, kajti pravični ne morejo krivičnikov čislati. Mili Bog! kje je tista prenapetost? — Nahajajo se sèm ter tje uradniki slovenščine nezmožni in vendar — uradujejo. Da! poznamo c. k. uradnika više oblastnije v čisto slovensko ipavsko dolino pred malo leti poslanega, ki je ob začetku le s pomočjo tolmača svoji službi kos bil; ker je pa pošten mož in se je našega jezika dobro poprijel, ga vse ljudstvo časti. *) Jaz vsaj ga rajši imam, kot 10 rojenih Slovencev, kateri iz lenobe ali druge nečimernosti svojo mater zaničujejo. Ako pa prosimo in zahtevamo, da se naša mladina v šolah slovenščine dobro uči, zahtevamo to le, da bi bila kos potrebam prihodnjih časov zadostovati. In če poleg te pravične želje tudi prosimo, da bi naši uradniki vsaj jeli po domače pisati, s čemur bi narodu jako ugodili, in sebi vero, upanje in ljubezen pridobili in pomnožili, — kakošna je ta napetost? — Ako si za omiko ljudstva pošteno prizadevamo, da bi se zamogli zaničljivega ščavizma rešiti, in po bratovsko z drugimi avstrijskimi narodi po časni in večni sreči slediti, kaki greh bi mogel nek to biti? Saj celó gospod Bog ne zapoveduje bolj bližnjega kot sebe ljubiti. Da se pa neki naši protivniki upajo celó od kake nevarnosti šepetati, ki bi iz slovenske strani Avstrii protila, ni samo hudobno, ampak tudi neumno; kajti saj vsak omikan mož vé lego in zvestobo Slovanov avstrijskih. Vsem zastopnikom in prijatelom, pa tudi protivnikom našim bodi znano, da nismo več otroci. Mi z velikimi črkami pišemo v zgodovino može, ki se za nas trudijo in skrbijo, z malimi pa, kaj nam pridobijo. Da! dokler bo Triglav svojo glavo povzdigoval v nebo, bomo mi in naši otroci, vnuki in vnukov vnuki našim vrlim vojščakom hvalo in slavo pevali! V c.

Iz Wildonske okolice. †. — Čudil sem se, da je še zmirom mogoče tožiti o poštnih uradnikih, kakor smo že žalibog večkrat! slišali. Moja besedica je pa nasprotna. Tù, med trdimi Nemci, mi še nikada ni nikdo spregovarjal, ako sem slovenske napise napisaval na Zagreb, Karlovec, Celje, Ljubljano, Dunaj itd. Pa tukaj so omikani Nemci. Stopivši toraj pred neprijaznega, nepostavnega nemškutarskega poštarja na Slovenskem bi mu zabrundal: Gospodek, če se bote tako obnašali, se bote mogli iti spet na Nemško „kulture“ učit! — Tod se je neki pravnik potepal, ki je ljudi v Wildonski okolici s tem nadlegoval, da jih je na dvoboj terjal; sedaj se je že na Dunaj pobral. Dobro je storil; drugače bi mu bili gospodje v Gradcu cenejše stanovanje odkazali.

Iz tuhinske doline 18. grudna. †. — Na moj „Novični“ dopis v 45. listu je sl. c. kr. kantonska gosposka v Kamniku v 48. listu odgovorila in razložila plačilo tistih 70 kr., ki jih je 144 kmetom za rubežne stroške naložila. — Marsikom se bo čudno zdelo, da je v enem okraji toliko nemarnih ljudi; na to — opustivši vse drugo — naj odgovorim le to, kar mi je eden županov povedal, rekši: „lahko, da so poslali nemške liste, katerih nobeden nas ne more razumeti.“ Ker naša gosposka le v nemškem jeziku ljudém dopisuje, zna biti, da so župani take nemške spiske prejeli, pa da niso vedili, kaj se jim zapoveduje in da po takem niso dolžnikov opomnili, da bi jim rubežen odvrnili. Potem je menda le nemščina kriva, da so mogli ljudje 70 kr. povrh plačati, ker marsikter bi bil popred raji dolg

plačal, če ga bi bili župani o pravem času opomnili, kakor da bi bil rubljenja čakal. Kakor smo iz pisanja v „Novicah“ vidili, zna kamniška gosposka dobro slovenski pisati, vendar pa v našo dolino, ker zunaj duhovščine in učiteljev ne enega ni, da bi nemški jezik dobro znal, le nemške liste razpošilja. Pa tudi nemške, včasih tako slabo na kamnu natisnjene liste nam pošilja, da jih celó nemškega jezika vaje bravec težko bere.

Iz Kranja 20. dec. = Slavna c. kr. deželna vlada nam je že dovolila napravo čitavnice. Kdaj se bo odprla, bomo povedali ob svojem času, kadar bomo s stanovališčem gotovi.

Iz Iga poleg Ljubljane 18. dec. Sinočna noč bila je za našo vas strašna noč. Vname se pri nekem kmetu seno pod streho. Kako? — ugibuje še vsaki — in ko bi trenil, bila je tudi druga v ognju. Pa nagla pomoč s tremi gasilnicami je vendar z velikim trudom še dovelj ob času ogenj pogasnila. Zgorelo je čvetero kmetom vse poslopje in vès pridelek; reveži nimajo ne stanovanja in hrane za se ne za žival. Revščina je pa toliko veliko večja, ker zima je tukaj. — Bog jim daj kako usmiljeno in radodarno dušo. Razun pogorelcem se je gotovo našima gospod kaplanoma največa škoda zgodila, ker gorelo je tako blizo kaplanije, da se je bil že les pod streho v nji unel. Kar so v veliki zmešnjavi in naglici hišnega orodja znosili ali čez okna zmetali, je zlo poškodovano. Končno še omenim, da bi se pri požarih gotovo manj škode godilo, ako bi vsaki po svoji (dostikrat neumni) pameti ne delal. Bog! Ižanski.

Iz Ljubljane 10. dec. P. (Svèt in prošnja.) „Slov. Glasnik“ v svojem poslednjem listu naznanja, da ga morejo učenci gimnazijskih in realnih šol, ako se ga naroči 10 iztiso v pod enim naslovom, po jako znižani ceni za 12 gold. dobivati. Ali ne bi hotli v enaki namen po „Glasnikovem“ zgledu vsi slovenski časniki svoje naročnine primerno znižati? — Kdor pozna dnarstvene zadeve naše šolske mladine, zlasti za slovenščino unete, ki je nada milejše prihodnosti, bo pa tudi vedil, da jih bo še pri vsem tem le malo v stanu zmôci tudi še tako znižano ceno. Kako bi bilo pa tudi v tem obziru zdatno pomagati? Po mojih mislih je blagi gosp. domoljub, ki je lansko leto 40 vélikih slovarjev nakupil in jih šolski mladeži razdelil, pravo djansko pot pokazal, po kateri se dá zdatno pomagati revščini in slovstvu. Kaj ko bi se po tem zgledu rodoljubnih dobrotnikov toliko našlo, da bi se moglo za gimnazijalne učence v Ljubljani 20, za realne učence 10, za gimnazijalne učence v Novem mestu 10 in v Kranji tudi 10, v vsem vkup tedaj kakih 50 iztiso vseh ali saj nekterih slovenskih časnikov naročiti. Koliko dušnega prida bi sčasoma priklilo domovini iz male dobrotne podpore! Kaj ko bi slehern naročnik slov. časnikov ktero desetico v ta namen svoji naročnini priložil! Založniki bodo gotovo tako dobri, da bodo tudi male zneske nabirali in v imenovani namen obračali.

Iz Ljubljane. (Naznanilo.) Tukajšnjim in unanjim udom čitavnice naše se daje naznanje, da prihodnjo nedeljo, 28. t. m. dopoldne ob 11. uri bo v čitavnici letni zbor, v katerem se bo vsled družbenih postav volil tudi nov odbor za leto 1863. Vabimo tedaj častite ude, naj se obilo udeležijo zbora. Predsedništvo čitavnice.

— „Beseda“ v nedeljo prekosila je še poprejšnje v obilosti stvari, ki so se govorile in pele, pa tudi v obilosti zbranih družbenikov, ki so z očitno zadovoljnostjo poslušali to in uno. V tej „besedi“ je bila igra „Vilelm Tell“ končana, res prav dobro večidel, in izvrstno celó v nekterih nalogah, prvák pa je bil „Vilelm Tell“. Živo veselje, s katerim so vsi gospodje in gospé do konca dognali krasno pa težko igro, in pozornost, s ktero je bil izvrstni Cegnarjev prevod od vseh strani sprejet, kaže nam očitno, da čitavnica ni mesto samo za zgolj veselje, temuč tudi za višo duševno hrano. Kjer drugod imajo čitavnice dovelj moči za tako

*) Tudi v 36. listu „Novic“ t. l. ga je Rihemberški očitno pohvalil. Pis.

čitanje, naj se lotijo tudi enacega početja; porok smo jim, da bojo vstregle svojim družbenikom. Med pesmami so bile tri Vilharjeve z veliko pohvalo sprejete; dve nam je prvi-krat pela gospodičnja s posebno ljubkim glasom, ki človeku močno v srce sega; četrta pesem je bila Šubertova „Večernica“, ki jo je pel gospod, ki ga čitavnica naša med prve svoje pevce šteje. Pa še dve posebne zanimive reči ste nam bile danes podarjene: 11letna deklica, spremljana na goslih od dobroznanega umetnika, je na glasoviru igrala Haslingerjevo sonato v D-moll tako natanko in izurjeno, kakor da bi ji glasovir le igračica bila, in ko po končani igri ni ploska ne konca ne kraja pred bilo, dokler se ni še enkrat vsedla h klavirju, je nas razveselila z Ascherjevim „Sans Souci“ galopom de Bravour, v katerem je z nježnimi ročicami plesala po klavišu, da se je vse čudilo. Pokazala je očiten talent muzični in da jo vodi skušena učiteljca. — Še drugo veselje nam je danes došlo s tem, da nam je mnogospoštovan prijatelj Prešernov bral pesem njegovo „Slovo od mladosti“, pa nam v mičnem predgovoru tudi dokazal, kako se je rodila ona pesem, polna naukov za življenje naše. Hvala je gosp. govorniku donéla od vseh strani, ki je potem nam še bral „spomin“, ki ga je rajni Prešern spisal rajnemu Smoletu. — Bravci naši iz vsega tega lahko sami posnemajo, da je bila „beseda“ v nedeljo res mikavna od konca do kraja. — Veselimo se že naprej „besede“ prihodnjo nedeljo in vseh drugih.

— (Pobérki iz raznih časnikov.) Iz „Tagespošte“ se je, kakor „Wanderer“ piše, vrnila pravica v nekatere dunajske časnike, da je krajnski deželni odbor „preiskavo“ napel zoper milostne sestre v tukajšni bolnišnici, in da bo dotična „komisija“ zlasti zoper nečloveško ravnanje v porodnišnici na noge stopila. — „Novice“ morejo iz gotovega vira povedati, da deželni odbor ni sklenil ne „untersuchunge“ ne „komisije“; resnica je edino to: Ko je deželni odbor letos iz rok vlade prevzel gospodarstvo v bolnišnici in s tem tudi odgovornost za vse, je ob priliki, ko je dohodke in stroške za leto 1863 prevdarjal, in gledé na mnogotere pritožbe, ki jih je z besedo in v pismih slišal zastran jedil in strežbe v bolnišnici, le to vpeljal, kar je po vseh bolnišnicah od nekdanj navadno in je tudi v naši bilo, namreč: 1) da v vsaki sobi bolnišnice naj je spisek jedil vsakdanjih, da 2) vsaki dan opoldne sta zdravnik in bolnišničen uradnik pri razpartovanji jedil pričujoča, da se prepričata, kakošna in kolišna je jed, in da 3) vsak mesec, kakor inštrukcija že od leta 1816 veleva, naj bode seja vseh zdravnikov bolnišnice pod predsedništvom vodjevim; v teh sejah, v katerih naj se ekonomične pa tudi druge znanstvene reči pretresajo, in h katerim, ako je treba, se more tudi pozvati prednica milostnih sester, naj se piše zapisnik in ta zapisnik naj se predloži dežel-nemu odboru. Iz teh zapisnikov bo deželni odbor, ki je odgovoren deželnemu zboru za vse, kar se v bolnišnici godí, zvedil vse, kako in kaj, in lahko mu bo potem pravo razsoditi: ali namreč resnične napake odvrniti ali pa hudobne jezike ustaviti. To je kontrola, katero mora dežela v svojih rokah imeti, — ktera je povsod navadna in potrebna, in ktere se nobeden pošten človek ne brani, tedaj gotovo tudi milostnim sestram ne bo zoperna. Zoper gori omenjeno laž zastran porodnišnice je pa, kakor smo slišali, sam profesor porodnoslovja „Tagespošti“ pisal, naj prekličé, kar ni res.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Iz Dunaja. Državni zbor je končan. Kakor je pred 20 mesci bil začetek slovesen, tako je bil tudi konec. 17. dne t. m. (v sredo) zvečer ob 8. uri so povabili presvitli cesar k sebi na dom državne zbornike, pa ob enem tudi vse ministre, dvorne kancelarje, zastopnike ptujih vlad in več družih civilnih in vojaških načelnikov, tako, da je vseh

skupaj bilo okoli 400; Poljaki so prišli v narodni svoji obleki, tako tudi rusinski kmetje v svoji. Hotli so se Njih Veličanstvo osebno posloviti od državnih zbornikov in so tedaj prijazno nagovorili tega in unega, prašali to in uno; govorili so s predsednikoma obeh zbornic, s kardinalom Schwarzenbergom in Rauscherjem in s kakimi 50 zborniki, med katerimi tudi z grofom Potockitom, dr. Riegerjem, dr. Braunerjem, dr. Tomanom itd. Ostali so cesar eno uro med njimi in se potem ločili od njih. Drugi dan 18. dne t. m. je velika očitna slovesnost končala zbor. Ob 9. uri dopoldne je bila velika maša v stolni cerkvi, ki so jo peli kardinal in nadškof dunajski. Po maši ob pol enajstih se je vse podalo na cesarski dvor v veliko in krasno ceremonijsko dvorano, kjer je zraven trona cesarjevega na desni strani bila napravljena loža za presvitlo cesarico in cesarsko rodovino, na levi pa loža za državno svetovavstvo in zastopnike tujih vlad; na desni strani v dvorani so stali zborniki gospôške zbornice, na levi pa zborniki zbornice poslancov; na tribunah je bilo vse polno družih ljudi, ki so smeli pričujoči biti današnje slovesnosti. V tistem trenutku, kmali po 11. uri, ko Njih Veličanstvo, spremljani od vseh ministrov, dvornih kancelarjev in mnogih nadvojvodov, stopijo v dvorano, pozdravi strel zunaj pred cesarskim dvorom postavljenih vojakov prihod cesarjev, in na to začnejo zvonovi zvoniti po vseh mestnih cerkvah. Cesar se vsedejo na tron, pokrijejo glavo, sprejmejo rokopis prestolnega govora in ga beró s krepkim glasom. Zapopadek govora, ki ga bomo v prihodnjem listu povedali od besede do besede, je bil ta, da se v svojem zaupanju, ki so ga razodeli lani ob začetku državnega zbora, niso goljufali, ki je dovršil veliko za ustavno življenje važnih postav, ktere govor prestolni na drobno našteva; cesar se dalje veselijo, da se je Avstrii mir ohranil in upanje razodevajo, da se bode tudi vprihodnje, — da se je zaupanje na veljavo Avstrije močno povzdignilo, — da hočejo edinost cesarstva krepko varovati in da jih je trdna volja, začeto ustavno delo dognati do konca; da so se povikšali davki, je tudi Njim srčno žal; al za zdaj ni moglo drugače biti, pa upajo, da se bo to kmali polajšalo; — po zagotovitvi, da bojo sklicali prihodnje leto spet državni zbor, se spominjajo velike sreče, ki jim jo je nebeški Oče dodelil, da jim je cesarico po nevarni bolezní ohranil, in sklepajo govor svoj z željo, naj bi Vsegamogočnost Božja ohranila Avstrijo v slogi močno in slavno v vseh zadevah. — Govor ta je bil pri mnogih točkah s slava-klici sprejet, ki pa so posebno nadušeni bili pri tistih besedah, ki se spominjajo presvitle cesarice; vés zbor se je obrnil takrat na visoko gospó, ki je bila pričujoča in tako zdrava viditi, da so srca vsem veselja igrala. — Končano slovesnost ob 12. uri je grom topov naznanjal mestu — in tako se je ž njo končal prvi ožji državni zbor. Kakor so Cesar zastopnikom svojih narodov s gostovanjem prejšni večer veliko čast skazali, tako slovesen je bil tudi današnji dan na čast ustavi. Deželni zbori bojo zdaj začeli svojo nalogo. — Za odhodnico so se še poslanci med seboj napravili gostovanje, levica posebej z ministri, desnica pa za se posebej; kardinal Rauscher je škofe gostoval. — Kmalí drugi dan je dunajski časnik razglasil novico, da je bivši predsednik zbornice poslancov dr. Hein izvoljen za ministra pravosodja.

— Iz državnega zbora. (Govor goriškega poslanca gospoda Gorjup-a v 194. seji državnega zbora zoper povišanje gruntnega davka.) (Konec.)

Druge dežele vživajo marsikteri polajšek, tam pa je ni nobene take polajšbe ali posebne dobrote. Poleg gruntnega davka od 24 percentov iznese deželni priklad, ki se rabi po večem za državne namene, 33 percentov, in občinski (komunski) prikladi so včasí še veliko večí.

Ker se Goriško drží naravnost laške dežele, mora med vsemi deželami največ vojakov v stan jemati in največ pri-preg dajati in plačevati.